

WORLIK

I.

A než slunce zapadne, den utře se do kahánku,

a to ves Chrást je loukám vstřícná, medu plást, kam
oko dohlédne a kam ne, tam spony křížů u cest
předávají štafetu srdcím kočích na povozech při
jejich mikrospánku, drkot nedrkot.

Jen špinavá Běta na horním retu vnímá preludy
v remízkách, jejich přídechy ostré jak srp, a z hrsti
natrhaných zvadlých chrp usypávají, značkuje
svému děťátku, kudy,

ale tam jen zajíc, a vždy seběhl.

II.

I tebe si podala moc mechaniky kosmu, našlapala
do kapesních hodinek, její pěsti zamířily do pečlivě
vypilovaných zubů, kolikrát vytrhla to těsto
a znovu mrštila do mísy, až povolila svěrací
kazajka, jíž ses snažil vystát, a oddaloval chvíli, kdy
budeš postaven před vyšší skutečnost: že ty sám jí
jsi.

Chléb náš vezdejší dejž nám dnes, hučí chrámovou
lodí

a zpod pestrých šátků plachtoví samoztrestanému
na ubohou rychlost dvou uzlů odpadávají krysy,
aby stíhaly spěšné kroky chlapce, jenž musel ven
a zde s ukradnutým spřežením odletěl vstříc směru,
kde zapadá slunce, aby všichni dnové, jež přežije,
když společně otřou se do kahánku, mávali
a žehnali, neboť už ten další z nich může být
předposledním,

poslední bude podzim, který ze sklizených polí
vyžene manévry tereziánské armády a nechá
uhlodat i poslední slaměnou píšťalu, kdyby snad
tónem do chalup větry jaly vracet, co za pohledu
jednooké kroupy, jednookého válečného invalidy
a jednooké kostelní věže odešlo středem, držíce se
za ramena s hlady –

III.

Dát si facku za tyto a podobné obrazy, stačí
rozkopat hroby, na které doma najdu papíry,
a štětcem na klacku ze zbytků vlasů tvář třít, na
sucho,

druhou rukou projíždět stolní kalendář, hledaje
den, kdy s vaší pomocí oholen prosmýknu se do
staré světnice, mé tikoty budou řinčet volnoběhem
času, zatímco vám pendlovky tiše doprovodí
skromnou večeři, při které ani hlásek,

dívám se na těch pět, sedm krků a neumím
rozklíčovat, z jakých zrodily se lásek, zda vkleče
před oltářem či před žlabem u krav, a necítím než
jakýchsi jehel spad, zvonkohru mému uchu
neznámou, do něhož příběhy s roztrápeným
počátkem jinak režné nitě můj vhled nenavleče,

Šel jsem za nocí alejí, zpíváte na zápraží,

ale já selhávám ve vícehlase, v té mé noci tepe
souhvězdí velkého srdečního oběhu, mám v něm
několik tkadlen, které čekají, ale ani jedna nedočká
se, vaše krev mě nezahřeje, tělo vaše neobleču,
zůstanu tu s vámi do prvního sněhu a pak se
vrátím,

musím za matkou, bude chtít dovézt na hřbitov,
omést listí a vzít mech kartáčem, a pak navaří
a napeče, abych neměl hlad, a co nesním, to mi
zabalí s sebou, pokaždé jí zamávám z auta

a u Žďákovského mostu zpomalím na čtyřicet, jestli
na krajnici nepotkám krácejícího hladového kluka,

ale asi jde jinudy.

IV.

Jméno mého praotce je vyryté do prstenu a ten
prsten leží na dně hlubokého jezera, jméno mistra
Orlického zenu ve vlnách na hladinu vyvěrá.

A mě to táhne do potoků, klesat údolím, které
člověka sevře, devětkrát překročit vodu, nedovolit
si ruce v kapsách a s mrazivým pocitem v zádech
zvedat hlavu k úzkému pruhu oblohy,

střesitelný muž na cestě zarostlé trnín, kterou už
půl století neprotáhl jediný povoz, protože *všický už
sou v pánu, kdo tehdá jezdili na Žďákov.*

Jenže já je slyším. Lidské hlasy, štěkot psů, také
heligonku a odfrkávání strojů na pile, živě vidím
celé to c. k. zidealizované leporelo, a když udělám
ještě krok ve své hýčkané vizi a nepodělám se
přitom strachy,

pak nad zátokou jak obrovská stříbrná hlídací doge
zvedne se vítr a poslušně rozhrne tuny vodní masy,
abych prošel skrze chapadla mrtvých pařezů,
nánosy mrtvého bahna a rozvalinami mrtvých
domů,

hranicemi do světa příčin projdu a v úklonu vrátím
tlustou umaštěnou knihu, která psala i můj osud.

Tak rozplétaje se se Starým zákonem svých předků.

V.

Jsem špinavá, jemnostpane, ale moje dítě se
nejmenuje Vina, jak tvrdíte,

já chtěla ho kolébat, Vy vyklonit a hned poslat
zvonit, bim – čára nad čelem, bam – čára tamtéž
napříč, já s ním k prsu, Vy s ním pryč, uhněte,
jemnostpane, Váš strach jede sem, odveze mě kojit
do peřejí za lesem a vynese na skály, až blesk uvolí
se křtít, a pak Vám do spánku přijdu povědit,

že jsem čistá, jemnostpane, a moje dítě se nejmenuje,
jak tvrdíte, je jen velmi slabé a potlučené mlhou, jak
od rozbřesku kolem řeky na potahové stezce
pomáhá těm, kdo rvou se proti proudu, a ti žádnou
Vinu neznají, znají jen dřinu, a to takovou, že už si
všichni odpustili,

a kdyby ne, než slunce zapadne, den utře se do
kahánku, nad tou krásou lidé otevřou ústa
a paprsek zkřehne na oplátku,

i Vy si nabídněte, jemnostpane,

polkni to, láske! A žádné z našich příštích dětí a dětí
jejich dětí se neutopí, až v padesáti metrech tmy tu
všechno zhyne.